

(Utskrift fra Markedsrådet)

Sak 13/2003.

1. Sakens bakgrunn.

Saken gjelder klage over vedtak som Statens medieforvaltning fattet mot TV2 AS, og som er nedfelt i brev av 10. september 2003 fra Statens medieforvaltning til TV2 AS. Vedtaket lyder:

”TV 2 AS ilegges overtredelsesgebyr stort kr 70.000,- for brudd på kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd.”

Ved klage av 30. september 2003 brakte TV2 AS saken inn for Markedsrådet. I det følgende omtales TV2 AS som klageren og Statens medieforvaltning som innklagde.

Den umiddelbare forhistorie til vedtaket ble innledet ved at klageren ved brev av 4. juni 2003 henvendte seg til Kultur- og kirkedepartementet og gjorde kjent sin oppfatning om at forbudet mot fjernsynsreklame for politiske budskap, formulert i kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd, var i strid med artikkel 10 i Den europeiske menneskerettighetskonvensjon. Det ble videre vist til advokat Kyrre Eggens doktoravhandling ”Ytringsfrihet”, der det bl.a. konkluderes med at forbudet dessuten er i strid med Grunnlovens § 100. Endelig ble det vist til at et klart flertall i Ytringsfrihetskommisjonen går mot et slikt forbud og mener at dette vil være grunnlovsstridig dersom kommisjonens forslag til ny § 100 i Grunnloven blir vedtatt. Klageren varslet samtidig om sin intensjon å vurdere å sende politiske budskap på betalt annonseplass dersom annonsør skulle ønske å kjøpe slik plass.

Departementet sa i brev av 7.7.2003 til klageren seg uenig i at forbudet var i strid med gjeldende regelverk.

I brev av 27. august 2003 til innklagde varslet klageren om at foretaket i perioden 27.-30. august s.å. ville vise en reklamefilm for Fremskrittspartiet.

Innklagde opplyser at filmen ifølge kontrollert videoopptak ble vist i reklameblokken like før nyhetssending kl. 21.00 den 27. august 2003. Opptaket er vist i Markedsrådets møte. Filmen viser Fremskrittspartiets leder Carl I. Hagen ved et fjernsynsapparat, der en nyhetsoppleser

uttaler: *"Nok en elendig valgdeltakelse, og da er spørsmålet: Hva er egentlig i veien med folk?"* Hagen svarer: *"Ja, det er ikke folk det er noe i veien med, det er politikere som vil bestemme alt for vanlige folk."* Nyhetsoppleseren: *"Hva mener du med det, Hagen?"* Hagen: *"Folk flest er faktisk i stand til å bestemme selv. Fremskrittspartiet vil gi folk valgfrihet til selv å kunne velge sykehus, sykehjem eller skole. Det må bli slutt på at vanlige mennesker må stå med lua i hånda og godta et elendig offentlig tilbud."* Nyhetsoppleseren: *"Så folk er i stand til å velge selv, da?"* Hagen: *"Ja, i høyeste grad. Godt valg!"*

Etter dette reagerte innklagde med brev av 28. august 2003, der det ble varslet at innklagde vurderte sanksjon mot klageren, idet innklagde fastholdt det syn som var gjort gjeldende av Kultur- og kirke departementet, nemlig at den viste reklamefilm var ulovlig. Sanksjonen ville i tilfelle bestå i at klageren med hjemmel i kringkastingsloven § 10-3 ble ilagt et overtredelsesgebyr. Klageren ble bedt om å gjøre rede for vederlaget for reklamekampanjen.

Klageren opplyste i brev av 4. september 2003 at filmen var vist én gang den 27. august og én gang om morgenen den 28. august. Planen var ytterligere fem visninger, men disse ble stoppet etter innklagdes varsel om sanksjon. Klageren gjorde rede for hvor stort vederlag som var avtalt, og hvor stor del av dette som var godskrevet Fremskrittspartiet etter at visningene var blitt stoppet.

Etter dette fattet innklagde slikt vedtak som nevnt innledningsvis, og klageren innga klage. Saken ble den 4. november 2003 oversendt til Markedsrådet fra innklagde. Muntlige forhandlinger fant sted den 12. januar 2004.

Kringkastingslovens § 3-1 tredje ledd lyder:

"Kringkastere kan ikke sende reklame for livssyn eller politiske budskap i fjernsyn. Dette gjelder også tekstfjernsyn."

Ordlyden i Grunnlovens § 100 er som følger:

"Trykkefrihed bør finde Sted. Ingen kan straffes for noget Skrift, af hvad Indhold det end maatte være, som han har ladet trykke eller udgive, med mindre han forsætlig og aabenbare har enten selv vist, eller tilskyndet Andre til, Ulydighed mod Lovene, Ringeagt mod Religionen, Sædelighed eller de konstitutionelle Magter, Modstand mod disses be-

falinger, eller fremført falske og ærekrenkende Beskyldninger mod Nogen. Frimodige Ytringer, om Statsstyrelsen og hvilkensomhelst anden Gjenstand, ere Enhver tilladte.”

EMK artikkel 10 lyder:

”1. Enhver har rett til ytringsfrihet. Denne rett skal omfatte frihet til å ha meninger og til å motta og meddele opplysninger og idéer uten inngrep av offentlig myndighet og uten hensyn til grenser. Denne artikkel skal ikke hindre stater fra å kreve lisensiering av kringkasting, fjernsyn eller kinoforetak.

2. Fordi utøvelsen av disse friheter medfører plikter og ansvar, kan den bli undergitt slike formregler, vilkår, innskrenkninger eller straffer som er foreskrevet ved lov og som er nødvendige i et demokratisk samfunn av hensyn til den nasjonale sikkerhet, territoriale integritet eller offentlige trygghet, for å forebygge uorden eller kriminalitet, for å beskytte helse eller moral, for å verne andres omdømme eller rettigheter, for å forebygge at fortrolige opplysninger blir røpet, eller for å bevare domstolenes autoritet og upartiskhet.”

EMK er implementert i norsk rett ved menneskerettsloven, der det i § 3 heter:

”Bestemmelsene i konvensjoner og protokoller som er nevnt i § 2, skal ved motstrid gå foran bestemmelser i annen lovgivning.”

2. Statens medieforvaltnings anførsler.

Det kan ikke være noen tvil om at klageren ved å sende angjeldende reklamefilm, har overtrådt kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd.

Spørsmålet om forbud mot fjernsynsreklame for livssyn og politiske budskap har vært behandlet av Stortinget en rekke ganger, så vel da kringkastingsloven § 3-1 fikk sin någjeldende ordlyd, som ved senere forslag om opphevelse av bestemmelsen. Bestemmelsen strider ikke mot Grunnloven § 100. Dette synet støtter seg på uttalelser fra Regjeringen, slik disse er kommet til uttrykk i Ot.prp. nr. 58 (1998-99), og fra Stortingets flertall i Innst. O. nr. 82 (1998-99). Heller ikke er bestemmelsen i strid med artikkel 10 i Den europeiske menneskerettighetskonvensjon (EMK). Dette sammenfaller med Regjeringens syn, også dette gjengitt i Ot.prp. nr. 58 (1998-99).

Det er uttrykket ”*nødvendige i et demokratisk samfunn*” som er det springende punkt i spørsmålet om forholdet mellom kringkastingsloven § 3-1 og EMK artikkel 10.

To dommer avsagt av Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD), nemlig *Verein Gegen Tierfabriken (VGT) mot Sveits* og *Murphy mot Irland*, er sentrale i forståelsen av EMDs syn på nasjonale forbud av lignende art som den norske kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd. Selv om disse sakene ikke er parallelle med nærværende sak, inneholder dommene likevel generelle uttalelser som støtter de hovedhensyn som ligger til grunn for lovbestemmelsen og det vedtak som nå er påklaget. I den førstnevnte saken var et forbudsvedtak med hjemmel i sveitsisk lov rettet mot en dyrevernorganisasjon som hadde kjøpt reklameplass i fjernsyn og der vist en film med innhold til støtte for dyrs rettigheter. Vedtaket ble av EMD kjent ulovlig. I dommen heter det bl.a. at myndighetene ikke i tilstrekkelig grad hadde godtgjort at de forhold som i alminnelighet ligger til grunn for et slikt lovforbud, var til stede og kunne berettige til inngrepet mot VGTs film. Det heter også at VGT ikke hadde misbrukt noen konkurransefordel, men hadde bare til hensikt å delta i en løpende debatt om dyrevern og -oppdrett. I motsetning til dette gjelder nærværende sak et politisk parti som i en valgkamp søker å influere den demokratiske prosessen ved å påvirke velgernes stemmegivning. I seg selv er dette ikke illegitimt, men det er særlig to hensyn som gjør seg gjeldende, og som ligger til grunn for kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd. Disse viser at forbudet er ”*nødvendig i et demokratisk samfunn*”. Det ene er at dersom politisk reklame i fjernsyn tillates, vil dette favorisere de partier som har størst økonomiske ressurser. Det andre er at fjernsyn er et medium med særlig stor gjennomslagskraft. En må altså ha for øyet at begrensingenes formål er å styrke den demokratiske prosessen ved å hindre at økonomisk ressursstyrke skal gi noen den fordel det er å kunne markedsføre seg i et slikt medium. Audiovisuell presentasjon er særlig effektiv, mens gjentatte visninger virker styrkende. Kompliserte politiske spørsmål blir gjerne presentert i korte, fyndige og unyanserte vendinger, slik at det oppstår en ubalanse i hva som fremmes for publikum. Av de foreliggende dommer må kunne utledes at EMD anerkjenner begge disse hensyn som gyldige momenter i en vurdering av et forbuds lovlighet. Særlig kommer dette til uttrykk i dommen i saken *Murphy mot Irland*, som gjaldt religiøs kringkastingsreklame, der EMD kom til at det konkrete forbudet ikke stred mot EMK artikkel 10. Det generelle forbudet i Irland er mediespesifikt ved at det gjelder bare for kringkasting, og denne dommen må anses for å modifisere et utsagn fra EMD i VGT-saken, der mediespesifikke forbud ikke kunne anses som særlig presserende, all den tid det forbudte var tillatt i

andre medier. Det må også antas at EMD vil legge betydelig vekt på nasjonalforsamlingens vurdering av hvordan valgkampanjer mest rettferdig bør legges opp i angjeldende land.

For øvrig bør det tillegges ikke ubetydelig vekt at det foreligger forbud mot politisk reklame i flere andre europeiske land, når forholdet til EMK artikkel 10 og Grunnloven § 100 skal vurderes. At disse forbudene ikke er konstitusjonelt prøvd, kan tyde på at de generelt er akseptert i angjeldende land.

Høyesterett har i Rt. 2000 s. 996 (Bøhler-dommen) uttalt:

”Selv om norske domstoler ved anvendelsen av EMK skal benytte de samme tolkingsprinsipper som EMD, er det EMD som i første rekke har til oppgave å utvikle konvensjonen. Norske domstoler må forholde seg til konvensjonsteksten, alminnelige formålsbetraktninger og konvensjonsorganenes avgjørelser. Når det oppstår tvil om rekkevidden av EMDs avgjørelser, vil det være av betydning om disse bygger på et saksforhold som faktisk og rettslig kan jevnføres med det som foreligger til avgjørelse for den norske domstol. I den utstrekning det er tale om å avveie ulike interesser eller verdier mot hverandre, må norske domstoler – innenfor den metode som anvendes av EMD – også kunne bygge på tradisjonelle norske verdiprioriteringer. Dette gjelder særlig dersom den norske lovgiver har vurdert forholdet til EMK og lagt til grunn at det ikke foreligger motstrid.

Norske domstoler har ikke den samme oversikt som EMD over lovgivningen, rettsoppfatninger og praksis i andre europeiske land. Ved at norske domstoler ved avveining av ulike interesser eller verdier kan bygge på verdiprioriteringer som ligger til grunn for vår lovgivning og rettsoppfatning, vil imidlertid norske domstoler kunne inngå i et samspill med EMD og bidra til å påvirke EMDs praksis. Dersom norske domstoler skulle være like dynamiske i sin fortolkning av EMK som det EMD er, ville man kunne risikere at norske domstoler i enkelte tilfeller går lengre enn det som er nødvendig i forhold til EMK. Dette vil kunne legge et unødvendig bånd på norsk lovgivningsmyndighet. Av hensyn til den balanse mellom lovgivningsmyndighet og domsmyndighet som vår statskikk bygger på, vil dette kunne være uheldig.

På denne bakgrunn mener jeg at norske domstoler i tilfeller hvor det er tvil om hvordan EMK skal forstås, ikke bør anlegge en for dynamisk tolking av konvensjonen. Som alminnelig regel kan norske domstoler ved tolking av EMK heller ikke bygge inn sikkerhets-

marginer mot at Norge dømmes for konvensjonsbrudd. På grunnlag av konvensjonsorganenes praksis og de verdioppfatninger og tradisjoner som vårt samfunn bygger på, må norske domstoler søke å komme fram til hvordan konvensjonens bestemmelser skal forstås.”

Disse synspunktene må ha desto større vekt når det er et forvaltningsorgan som har spørsmålet til behandling. Det samme må gjelde i forhold til Grunnloven, all den tid den herskende oppfatning i juridisk teori går ut på at Stortingets vurdering skal vektlegges ved bedømmelsen av en lovs grunnlovsmessighet. Stortingsflertallet har eksplisitt gitt uttrykk for at grunnlovstrid ikke foreligger. Det vil derfor være oppsiktsvekkende dersom Markedsrådet skulle ta klagen til følge.

Statens medieforvaltning har nedlagt slik påstand:

Klagen tas ikke til følge, og Statens medieforvaltnings vedtak av 10. september 2003 stadfestes.

3. TV2 AS' anførsler.

TV2 er enig i at den aktuelle reklamefilmen faller inn under kringkastingsloven § 3-1 tredje ledd, og at innklagde har fulgt det aktuelle regelverk, men mener at dette må betraktes isolert. Sett i en større sammenheng kan vedtaket ikke være riktig.

Forbudet mot politisk reklame er utvilsomt en innskrenkning av den ytringsfrihet som følger av såvel Grunnloven § 100 som EMK artikkel 10. Det er nettopp politiske ytringer som representerer ytringsfrihetens kjerneområde, og det er helt klart at Grunnloven § 100 hindrer det politiske flertall i å innskrenke mindretallets adgang til å ytre seg.

Det må påpekes at i innklagdes begrunnelse for vedtaket heter det at det ikke er noe ved innholdet i reklameinnslaget eller Fremskrittspartiets økonomiske styrke som er avgjørende, men derimot generelle hensyn, nemlig konsekvensene av en opphevelse av forbudet. Ved dette har innklagde speilvendt EMDs gjentatte grunnsetning om at ytringsfriheten er det klare utgangspunkt, og at det er inngrep i denne som må begrunnes overbevisende – ikke omvendt. Det er dette vedtaket som er påklaget og som i den anledning skal prøves av Markedsrådet. Markedsrådet skal altså ikke sette til side noen lov som er vedtatt av Stortinget. En bør like-

vel kunne se nærmere på bakgrunnen for lovbestemmelsens tilblivelse. Forarbeidenes begrunnelser er generelt uklare og er preget av relativt overfladiske betraktninger. Bl.a. er betraktningen om at fjernsynet er et *”særlig effektivt og slagkraftig”* medium verken nærmere begrunnet eller kvantifisert. Heller ikke er frykten for konsekvensene av manglende restriksjoner videre faglig begrunnet. Det kan altså reises spørsmål om det foreligger argumenter som har den vekt og gyldighet som må kreves når flertallet legger premissene for mindretallets adgang til å ytre seg i politisk sammenheng. Om så ikke er tilfellet, vil man ha forbrutt seg mot en av demokratiets grunnleggende bærebjelker.

I forarbeidene uttalte Kulturdepartementet at hovedformålet med politisk debatt er å belyse samfunnsproblemer best mulig, og at reklame for politisk budskap ikke tjener dette formålet, men *”vil lett kunne gi et skjevt bilde av kompliserte spørsmål. Det er derfor tvilsomt om åpning for slik reklame i fjernsyn vil tilføre noe vesentlig til den politiske debatten.”* Dette kan kalles *”debattargumentet”* og synes å være forarbeidenes hovedargument. Et tilleggsargument med en *”viss vekt”* er at *”kapitalsterke grupperinger får større mulighet enn andre til å markedsføre sine synspunkter på bekostning av mindre ressurssterke partier eller interesseorganisasjoner.”* Dette kan kalles *”demokratiargumentet”*.

Hvorvidt et politisk bilde er skjevt, avhenger i betydelig grad av betrakterens politiske ståsted. En bærende idé for ytringsfriheten er at også mindretallet skal ha rett til å ytre seg, uansett om flertallet måtte anse ytringens innhold som *”skjevt”* eller formen som *”uheldig”*. Videre er selve den aktivitet å agitere, overbevise eller manipulere beskyttet av ytringsfriheten. Selv om man skulle akseptere at fjernsynets påvirkningskraft er særlig stor, følger det ikke av dette at fjernsynsreklame bør forbys, idet antitesen vil være at bare påvirkning som er lite effektiv eller uten særlig kraft, skal være tillatt. Konklusjonen må bli at *”debattargumentet”* er uten gyldighet.

Også *”demokratiargumentet”* er grunnet på feilaktige forutsetninger. Det er ikke uten videre riktig at det er dyrt å reklamere i fjernsyn i forhold til andre medier. Det fremgår av uttalelse fra Storkomiteés mindretall at et 30 sekunders innslag i fjernsynet kan koste ca. 40.000, kroner, eller endog mindre i lokalfjernsyn, mens en helsides annonse i en stor avis fort kan koste rundt 300.000 kroner. Slik sett ville mindre ressurssterke partier eller grupperinger lettere kunne kjøpe seg reklameplass i fjernsynet enn tilsvarende synlig reklameplass i andre

media. Forbudet bidrar derfor snarere til å sementere de etablerte maktforholdene, enn å gi lik mulighet til påvirkning.

Det er riktig at også visse andre europeiske land har forbud mot livssyns- eller politisk reklame. Disse lands regler er imidlertid ikke gjennomgått i forarbeidene eller av innklagde. Det er på det rene at bildet er adskillig mer sammensatt enn en der kan få inntrykk av.

Når Grunnloven § 100 beskytter ytringsfriheten, er det naturligvis først og fremst mindretallet som på denne måten skal tilgodeses, idet flertallet normalt ikke trenger slik beskyttelse. Derfor kan det ikke godtas at flertallet er rette vedkommende til å vurdere en regulering av den politiske debatt. Fremragende norske jurister som Johs. Andenæs og Torkel Opsahl har gjort det klart at noe forbud mot politisk annonsering ikke kan stå seg mot Grunnlovens § 100. Videre er det en feilaktig premiss at siden det er kringkastingsforetaket forbudet retter seg mot, er for dette reklamesendingen en kommersiell handling, snarere enn en politisk ytring. Synspunktet har ingen støtte i bestemmelsen selv, og heller ikke i rettspraksis eller juridisk teori, og er i alle fall i strid med EMDs praksis, der det vektlegges hvorvidt ytringer faktisk blir hindret, uansett hvilken metode hindringen benytter. Endelig er det en feilaktig premiss at et forbud er mindre grunnlovsstridig ved at det ikke gjelder andre media enn fjernsynet. Høyesteretts avgjørelse i Rt 1980 s. 1267, som departementet henviser til, bygger på helt andre forutsetninger enn de som her foreligger. Avgjørelsen ville for øvrig i dag stå i motstrid til EMK artikkel 10.

Fra EMD foreligger det en rekke avgjørelser som inneholder utsagn som viser styrken i det vern som EMK artikkel 10 gir, og det er videre klart at det ikke er bare innholdet i en ytring som vernes, men også den form budskapet formidles i. Utgangspunktet er derfor at det ikke kan diskrimineres mellom medier, jfr. saken *Bowman mot Storbritannia*. Når det likevel i saken *Murphy mot Irland* er godtatt at den aktuelle reklamen kunne hindres sendt over radio, hadde dette sammenheng med den spesielle situasjon Irland og Nord-Irland står i med splittelse på religiøst grunnlag. EMD godtok irske myndigheters vurdering som gikk ut på at den aktuelle reklamen kunne medføre uro, og at det var den offentlige orden og sikkerhet som sto på spill. I saken *Verein Gegen Tierfabriken mot Sveits* gis uttrykk for EMDs alminnelige syn, nemlig at dersom en ytring forbys i bare ett medium, men er tillatt i andre, kan hensynet bak neppe være særlig presserende – dette på bakgrunn av at EMD har definert nødvendighetskriteriet i artikkel 10 som ”a pressing social need”. I denne sammenheng er det på sin plass å

nevne at ved religiøse forhold må det være adskillig større skjønnsmargin for et lands myndigheter enn ved politiske ytringer, hvor marginen skal være praktisk talt ikke-eksisterende.

Markedsrådet er gitt oppgaven å være klageorgan for slike vedtak som det påklagde og må derfor foreta en intensiv prøvelse av grunnlaget for gebyrvedtaket. For at dette skal stå seg, må statens argumenter være meget tungtveiende og overbevisende. Det kan ikke være riktig at Markedsrådet skal være så bundet i forhold til EMK artikkel 10 som innklagde hevder. I den anledning vises til Riksadvokatens begrunnelse for å henlegge saken mot Otto Jespersen som var siktet for å ha satt fyr på det amerikanske flagg i et fjernsynsprogram. Riksadvokaten uttalte der at

”...det er tvilsomt om det kan anvendes straff overfor TV2 eller Jespersen uten å komme i konflikt med EMK art. 10. Slik denne saken ligger an, er det både et spørsmål om noen av de legitime formål for å begrense ytringsfriheten foreligger, og om straff i et tilfelle som dette kan sies å være ”nødvendig i et demokratisk samfunn”.

Riksadvokaten er ikke fremmed for at det vil kunne innvendes fra enkelte hold at det bør være domstolene, og fortrinnsvis da Høyesterett, som setter den klare ordlyd i en straffebestemmelse til side etter en tolking av EMK. Riksadvokaten kan imidlertid vanskelig se at ikke påtalemyndigheten også har en plikt til å foreta en selvstendig vurdering av om en bestemmelse ”står seg” etter EMK, og da særlig når man som her står overfor en lite brukt straffebestemmelse som kom inn i straffeloven for mer enn 90 år siden, ...”

TV2 AS har nedlagt slik påstand:

1. Statens medieforvaltnings vedtak av 10. september 2003 oppheves.
2. TV2 AS tilkjennes sakens omkostninger.
4. Markedsrådets bemerkninger.

Kringkastingsloven (kringkl.) § 3-1 tredje ledd forbyr en kringkaster å sende reklame for livs- syn eller politiske budskap i fjernsyn.

Partene er enige om at det aktuelle innslag faller inn under kringkl. § 3-1 tredje ledd.

Markedsrådet deler denne oppfatning.

Saken gjelder spørsmål om kringkl. § 3-1 tredje ledd strider mot Grunnloven § 100 eller Den europeiske menneskerettskonvensjonen (EMK) artikkel 10.

Da loven ble behandlet i Stortinget, ble forholdet til både Grunnloven § 100 om ytringsfrihetens rekkevidde og EMK art. 10 drøftet. Forholdet mellom forbudet i kringkl. § 3-1 tredje ledd og EMK art. 10 ble vurdert av Regjeringen i Ot.prp. nr. 58 (1998-99), jfr. pkt. 3.3. og 3.4. Flertallet i Stortinget var enig i Regjeringens vurdering, og flertallet ga klart uttrykk for at kringkl. § 3-1 tredje ledd ikke var i strid med de nevnte bestemmelser.

Markedsrådet kan ikke se at det er kommet inn nye momenter som gjør at forholdet til Grunnloven § 100 eller EMK art. 10 er kommet i noen annen stilling enn på det tidspunkt loven ble vedtatt. Det foreligger heller ingen norsk rettspraksis av betydning for løsning av denne tvisten.

Når det gjelder de to foreliggende dommer fra Den europeiske menneskerettsdomstolen, kan Markedsrådet ikke se at disse gir grunnlag for å fravike den vurdering som Regjeringen og Stortingsflertallet har kommet til.

Klageren kan etter dette ikke gis medhold. Vedtaket er enstemmig.

V e d t a k :

Klagen fra TV2 AS over Statens medieforvaltnings vedtak av 10. september 2003 tas ikke til følge.

Randi Punsvik (sign.)

Eva Opshaug Teigen (sign.)

Elisabeth Roscher (sign.)

Cathrine Lødrup (sign.)

Anne Grethe Beck Andersen (sign.)

Bjørn Hauge (sign.)

Ragnhild Tombre Bjørnebekk (sign.)

Øyvind Breen (sign.)

Rett utskrift:

Tore Haga – seniorrådgiver.